

7

โรงน้ำชาดำดำตั้งอยู่กลางตรอกแห่งหนึ่งในเมืองหลวง มีอาณาบริเวณไม่กว้างใหญ่เท่าใด ปกติไม่ค่อยมีลูกค้า ทว่าก็มีลูกค้าประจำบางคนขอมาเยือนสถานที่เงียบเหงาซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองหลวงอันคึกคักแห่งนี้ พวกเขามาฟังข่าวซุบซิบนินทา จิบชาร้อนๆ สักถ้วยสองถ้วย หย่อนใจเล็กน้อยก่อนจะกลับไปทำงานต่อ ถือเป็นกรแอบหลบมาพักผ่อน

แต่หลายวันมานี้โรงน้ำชาดำดำมีลูกค้ามาเยือนมากผิดจากเคย เจ้าแก้วยิ้มจนหุบปากไม่ลง ทว่าดูเหมือนจะมีใครบางคนยิ้มไม่ค่อยออก

ด้านหลังเวทีในโรงน้ำชา เขียวเสียวเสียวยืนอยู่หน้าคั่นฉ่องทองแดง กำลังลูบหมวดเคราที่ติดแน่นบนใบหน้า จากนั้นก็ลูบๆ หน้าอกอันแบนราบ และเสียดลุ่มยาวของบุรุษบนตัวพลางปรายตามองคนข้างๆ อย่างใจลอยเล็กน้อย

"พ่อวี ต้องรบกวนให้ท่านช่วยเหลื้อมาโดยตลอด รู้สึกเกรงใจยิ่งนัก"

เสี่ยวเสี่ยวกล่าวกับอวี๋เซี่ยนเอ๋อร์อย่างจริงจัง

อวี๋เซี่ยนเอ๋อร์ถือพินผีมา* อยู่ในมือ ส่งยิ้มให้ "เรื่องเล็กน้อย ข้าช่วยเจ้าติดพินผีมา เจ้าเล่านิทานให้สนุก แหกก็ยอมมาฟังกันเยอะ และข้าก็ยอมได้เงินรางวัลมากไปด้วย เช่นนี้เท่ากับช่วยตัวข้าเองด้วยเช่นกัน"

เสี่ยวเสี่ยวกระแอมกระไอให้โล่งคอ แล้วเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเยี่ยงชายชรา "ผู้เฒ่าอย่างข้าต้องขอขอบคุณแม่นางเป็นอย่างยิ่ง อีกสักครู่ก็จะขึ้นเวทีแล้ว แม่นางได้โปรดชี้แนะด้วย"

คำพูดและกิริยาท่าทางที่แสดงออกมาอย่างเกินจริงของเสี่ยวเสี่ยวทำเอาอวี๋เซี่ยนเอ๋อร์ป้องปากหัวร่อด้วยความขบขัน คนอื่นๆ ไม่มีใครมองออกว่าชายชรารูปร่างผ่ายผอมในชุดคลุมยาว บนศีรษะสวมหมวกใบใหญ่ โบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราผู้นี้ที่แท้แล้วคือดรุณน้อยผู้มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว

ในขณะที่ทั้งสองกำลังหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างเบิกบานใจ เจ้าแก้วโรงน้ำชาที่เยี่ยมหน้าเข้ามา "อาจารย์เสี่ยว เตรียมตัวพร้อมหรือยัง ด้านนอกมีลูกค้านั่งเต็มหมดแล้ว"

เสี่ยวเสี่ยวได้ยินแล้วก็ดีหน้าขริม ขมวดคิ้วเล็กน้อย "เจ้าแก้ว วันนี้หลังจากเล่านิทานจบแล้วข้าคงต้องขออลา"

"ขออลา?" เจ้าแก้วมีสีหน้าไม่เข้าใจ

อวี๋เซี่ยนเอ๋อร์ฟังแล้วหัวเราะพริตออกมา เสี่ยวเสี่ยวแอบทำตาตุ๋ใส่นางไม่ให้ใครเห็น

"นิทานของคนแก่อย่างข้าคงไม่มีใครอยากฟัง ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่

* พินผีมา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีด มีสี่สาย ทำจากไม้ ส่วนล่างเป็นรูปเต่ง ส่วนบนเป็นด้ามปลายงอ

ควรหน้าด้านยึดเวทีของเค้าแก่อีกต่อไป" เสี่ยวเสี่ยวทำท่าหนักใจ

"จะเป็นไปได้อย่างไร กิจการโรงน้ำชาของเราไม่เคยดีเท่านี้มาก่อนเลย หลายวันมานี้ทุกคนต่างมุ่งหน้ามาเพื่อจะฟังนิทานของท่าน จู่ๆ ท่านก็บอกว่า จะไม่มาแล้ว จะได้อย่างไรกัน" ไม่บ่อยนักที่จะมีลูกค้าเข้าร้านมากเช่นนี้ เค้าแก่รับเงินจนกระเป่าตุงแล้วจะยอมปล่อยให้โอกาสดีเช่นนี้หลุดลอยไปง่ายๆ ได้ได้อย่างไรกัน

แต่ก่อนลูกค้าเข้าร้านอย่าง มากก็เก็บค่าน้ำชาได้เพียงคนละไม่กี่ อีแปะ* เวลานี้ลูกค้ามาฟังนิทานรวมกับค่าน้ำชาแล้วแต่ละคนต้องจ่ายราวหนึ่งตำลึง ยังมีลูกค้าแน่นร้านก็ยังเก็บเงินได้มาก เค้าแก่มองเห็นเงินลอย อยู่เต็มโรงน้ำชาก็ได้แต่ยิ้มชอบอกชอบใจไปเท่านั้น!

"ข้าได้ยินมาว่าโรงน้ำชาอื่นเขาแบ่งค่าน้ำชาให้คนเล่านิทานทำส่วนด้วยกันทั้งนั้น แต่ข้าได้เพียงสามส่วน นั่นก็แสดงว่าเค้าแก่เห็นว่าข้าเล่าได้ไม่ดี แสดงได้ไม่สนุก ดังนั้นข้าจึงเห็นว่าอย่าอยู่เป็นภาระให้เค้าแก่อีกต่อไปเลย" เสี่ยวเสี่ยวพูดพลางถอนหายใจยาว หน้าตาเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม

การแบ่งรายได้ระหว่างโรงน้ำชากับคนเล่านิทานมีหลายรูปแบบ บ้างก็รับค่าแรงตายตัว บ้างก็แบ่งสันปันส่วนจากรายได้กับโรงน้ำชา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าคนเล่านิทานผู้นั้นได้รับความชื่นชอบจากลูกค้ามากน้อยเพียงไร อาจจะแบ่งกันสามส่วนเจ็ดส่วน หรือแบ่งห้าส่วนเท่ากัน นักเล่านิทานชื่อเสียงโด่งดังบางคนรับส่วนแบ่งถึงเจ็ดส่วนโดยโรงน้ำชาได้เพียงสามส่วน ก็ยังมี

ตอนแรกเริ่มเสี่ยวเสี่ยวมาเสนอตัวเองยังโรงน้ำชาแห่งนี้ เค้าแก่เห็น

* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

นิทานรัก

นางยังไม่มีชื่อเสียงอะไร แต่เนื่องจากผู้เฒ่าเซียวที่เคยเล่นนิทานอยู่ประจำ เกิดล้มป่วยลง โรงน้ำชาขาดคนเล่นนิทานดูเงียบเหงาไป จึงจำใจรับปาก ให้นำนางมาเล่นนิทาน ช่วงแรกก็ให้ค่าแรงเล็กน้อยเพียงไม่กี่อ๊เปะ แต่เมื่อมี ลูกค้าเข้าร้านเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เจ้าแกก็จำต้องเปลี่ยนเป็นแบ่งรายได้ให้สาม ส่วน ตัวเองเอาเจ็ดส่วน เพื่อกันไม่ให้อาจารย์เฒ่าผู้นี้ถูกโรงน้ำชาแห่งอื่น แย่งตัวไป

ทว่าเวลานี้ดูท่าการแบ่งแบบสามส่วนเจ็ดส่วนคงไม่อาจสร้างความ พอใจให้กับอาจารย์เซียวแล้ว!

"อาจารย์เซียวคงไม่พอใจส่วนแบ่งแบบเดิมกระมัง จะว่าไปข้าเองก็มี เรื่องลำบากใจอยู่ หลายวันมานี้แม้จะเก็บค่าน้ำชาได้มาก ทว่าใบชาที่ขงล้วน เป็นใบชาชั้นหนึ่ง แยกที่มาร้านเรานับวันมากขึ้น เจ้าใหญ่ นายโตรวมทั้ง เศรษฐีทั้งหลายก็มา เราย่อมไม่อาจให้พวกเขาตม่น้ำชารสชาติเลวจน เกินไป..." เจ้าแกยังคิดจะโอดครวญต่อ ดูว่าจะหลบพ้นการตอรองในครั้ง นี้ไปได้หรือไม่

ทว่าเสียวเสียวก็หาใช่คนไม่รู้ประสีประสาเอาเสียเลย นางดีหน้าขริม ยกมือขึ้นตบทพิลาปรำพันของเจ้าแก "แม้ผู้เฒ่าอย่างข้าจะเป็นเพียงคน ต่ำต้อยที่เล่นนิทานอยู่ในตลาด แต่จะอย่างไรก็ได้ผ่านการเล่าเรียนมาบ้าง เดิมทีไม่คิดจะมาเจรจากับท่านด้วยเรื่องเงินๆ ทองๆ ของนอกกายเหล่านี้ แต่เจ้าแกร้านอื่นมาเข้าซึ่ก่อกวนความสงบสุขของข้าอยู่เสมอ ข้าเองก็ออก จะเกรงใจ..."

พอได้ยินเช่นนี้เจ้าแกพลันเบิกตาโพลง ยึดตัวตรงในทันที "นี่... อาจารย์เซียว ท่านจะไปโรงน้ำชาอื่นไม่ได้อย่างเด็ดขาด! แยกที่มาต่างคุ้นเคย

กับท่านแล้ว อีกอย่างท่านก็เป็นญาติกับท่านเชียวคนก่อน นับว่าเรามีวาสนาต่อกัน ก่อนท่านจะมาท่านเชียวได้เล่านิทานอยู่ที่นี่มาตั้งหลายปี วาสนาเช่นนี้ข้าไม่มีวันตัดขาดง่าย ๆ อย่างเด็ดขาด"

เสียวเสียวฟังแล้วแทบจะค้อนเข้าให้ เจ้าแก่พูดอะไรไม่คิด บิดาของนางเชียวชื่อหล่างเล่านิทานอยู่โรงน้ำชาแห่งนี้มาก็ปีแล้ว ไม่ใช่เจ้าแก่ผู้นี้หรือคนที่จ่ายค่าแรงอย่างขี้เหนียว ทำให้พวกนางสองพ่อลูกแม่ไม่อดตาย แต่ก็แทบดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ ไม่นานมานี้บิดาของนางล้มป่วยลง นางถึงได้รู้ว่าในบ้านไม่มีกระทั่งเงินจะจ่ายค่าหมอ

ต่อมานางไปหยิบยืมเงินจากเพื่อนบ้าน เชิญหมอมาตรวจอาการของบิดา หมอบอกว่าร่างกายของบิดาไม่แข็งแรง ยาที่จะใช้รักษามีราคาค่อนข้างสูง ให้นางเตรียมตัวเตรียมใจไว้ ในที่สุดสถานการณ์ก็บีบบังคับให้นางจำต้องออกมาทำงานหาเงิน

"เอ...แล้วจะทำอย่างไรดี เจ้าแก่ร้านอื่นเฝ้ารอเจ้าข้าไม่หยุด ข้าเองก็ลำบากใจ" เสียวเสียวทำที่เป็นถอนใจ สายตาระยะพลางหมุนตัวจะเดินไปหน้าเวที

เจ้าแก่โรงน้ำชารีบยื่นยุดแขนเสื้อของนางเอาไว้ "เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เงินรายได้แบ่งกันครึ่ง ๆ เริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ต่อไปอาจารย์เชียวต้องมาเล่านิทานที่นี่ทุกวัน ห้ามไปโรงน้ำชาอื่นเด็ดขาด ตกกลางคืน" พูดเป็นเล่นไป อาจารย์เชียวผู้นี้กำลังโด่งดัง จะปล่อยให้โรงน้ำชาอื่นมาคว่ำพุงปลาไปกินได้อย่างไร!

เสียวเสียวหันหน้ามามองเจ้าแก่ ท่าทางลังเล นิ่งคิดด้วยสีหน้าลำบากใจอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าแก่เฝ้ารอฟังคำตอบจนแทบจะกลั้นหายใจ

ต่อไปไม่ไหวแล้วนั่นเอง นางจึงพยักหน้าให้ช้าๆ

"ช้าๆ นั้นตกลงตามนี้ ตกลงกันตามนี้!" เจ้าแก้มหน้าบาน คล้าย
ตั้งเห็นเงินเต็มท้องฟ้าลอยมาเข้ากระเป๋าดนอย่างไม่ขาดสาย ช่างสุขใจยิ่ง
นัก!

"เจ้าแก้ม ข้าขอตัวขึ้นเวทีก่อนละ" เสี่ยวเสี่ยวตัวดัดแขนเสื้อ หมุนตัว
กลับพลางหันไปขยิบตาให้อวีเขียนเออร์ที่ยืนฟังอยู่ด้านข้าง ทำเอานางแทบ
จะส่งเสียงหัวเราะออกมา

หากจะเปรียบกับเซียวชื่อหล่างนักเล่นนิทานคนก่อนซึ่งเป็นคนชื่อ ๆ
ตรงไปตรงมาแล้ว เสี่ยวเสี่ยวก็เรียกได้ว่าเป็นเด็กสาวเจ้าเล่ห์แสนกลคนหนึ่ง
แม้แต่อวีเขียนเออร์ซึ่งเป็นอิสตรีด้วยกันยังอดชื่นชอบนางไม่ได้ เสี่ยวเสี่ยว
เป็นคนประเภทใครอยู่ใกล้ก็มีความสุข นับแต่รู้จักกันมา อวีเขียนเออร์ถูก
นางยั่วเย้าให้ได้หัวเราะอยู่บ่อยๆ ทำให้วันเวลาผ่านไปอย่างสนุกสนาน
อวีเขียนเออร์จึงเต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยตีตพินผีผาสร้างบรรยากาศใน
ระหว่างที่นางเล่นนิทาน

เมื่อทั้งสองออกมาหน้าเวที ผู้คนด้านล่างก็ปรบมือต้อนรับเกรียวกราว
อวีเขียนเออร์เข้าประจำที่ เริ่มบรรเลงพิณผีผา เสียงดนตรีมีจังหวะจะโคน
เร่งกระชั้นคล้ายบอกให้รู้ว่าเนื้อเรื่องกำลังดำเนินมาถึงช่วงตื่นเต้นเร้าใจ
ทุกคนต่างฟุ้งสายนามบนเวทีด้วยความระทึกใจ กระทั่งเสียงหายใจก็คิดว่า
ดังไป

เสียงดนตรีหยุดลง กรับไม้* ในมือของเสี่ยวเสี่ยวพลันดังขึ้น "เมื่อวาน
เล่าถึงตอนเจ้าลิงอินทพาลถูกขังอยู่ใต้ภูเขานี้แล้วมือ เวลาผ่านไปหนึ่งร้อยปี

* กรับไม้ เป็นไม้สองชิ้นที่คนเล่นนิทานใช้เคาะกันให้เกิดเสียงดังเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

ยังไม่อาจ..."

"ไม่ถูกๆ! เมื่อวานไม่ได้เล่าเรื่องนี้ อาจารย์ ท่านสับสนแล้ว" ผู้ฟังส่งเสียงทักท้วง

"เมื่อวานเล่าเรื่องท่านอ๋อง ไม่ใช่เรื่องนี้ เรื่องนี้พวกเราเคยฟังแล้ว ไม่อยากฟังอีก!" ผู้ฟังต่างส่งเสียงเอะอะไว้วาย

เสี่ยวเสี่ยวมองดูกลุ่มคนพลางลอบถอนหายใจเบาๆ นางไม่เข้าใจเลยเรื่องเล่าลือของผิงจวินอ๋องสนุกถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ รวากับว่าฟังสักร้อยครั้ง คนก็ไม่เบื่อ ยิ่งคงดั่งดินจะให้นางแต่งเรื่องให้ฟัง นางยินดีจะเล่านิทานแฝงคุณธรรมหรือเทพนิยายภูตผีปีศาจยังดีเสียกว่า ไม่เห็นว่าการเล่าเรื่องของคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะมีอะไรน่าสนใจ

นางกวาดสายตาไปยังฝูงชน พลันสายตาที่สะดุดเข้ากับบุรุษรูปร่างโดดเด่นเป็นสง่าผู้หนึ่ง หัวใจของนางพลันสั่นไหวคล้ายถูกอะไรพุ่งชน เกิดความทวนหัวขึ้นมาภายในใจอย่างแรง ความรู้สึกแปลกประหลาดนี้ทำให้นางตื่นตระหนก ไม่อาจจะสายตาจากไปได้

บุรุษผู้นั้นนั่งอยู่โต๊ะหลังสุด ในมือถือพัดโบกไปมา ถ้วยชาบนโต๊ะคล้ายไม่ถูกแตะต้อง ท่าทางไม่ยินดียินร้าย เพียงเฝ้าสังเกตดูรอบข้างด้วยสายตาเย็นชา

แม้จะอยู่ห่างกันมากโข แต่เสี่ยวเสี่ยวยังคงเห็นอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นบุรุษผู้มีรูปลักษณ์โดดเด่น หน้าตาหล่อเหลา เรือนกายสูงใหญ่อาจผึ่งผายทว่าท่าทีออกจะเยียบขรึม แม้เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่จะไม่หรูหรา แต่ก็ดูออกว่าใช้เนื้อผ้าอย่างดี บุรุษผู้นี้คงจะมีความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา

บุคคลลักษณะเช่นนี้เหตุใดจึงมาปรากฏตัวยังโรงน้ำชาเล็กๆ แห่งนี้

ได้หนอ

เสียวเสียวเผ่าครุ่นคิดถึงเรื่องราวของบุรุษผู้นั้นจนเพลิน เสียวผู้ขมด้าน
ล่างดังเร่ร่ำขึ้นทุกที นางถอนหายใจเฮือกใหญ่ เริ่มเล่าเรื่องที่ทุกคนร้อง
ขอ...

"วันก่อนเล่าถึงตอนท่านอ่องเดินทางไปดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือ
เพื่อควบคุมการบัญชาการกองทหาร หลี่เว่ยคังผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ไม่พอใจโอรส
องค์ที่สิบสี่ของอดีตจักรพรรดิผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง หากไม่เพราะผิงจวินอ่องผู้นี้
คอยขัดขวาง เขาคงหาช่องทางยกยอกเงินจากการทำศึกในครั้งนี้ได้ไม่น้อย
แต่พอจักรพรรดิส่งผิงจวินอ่องมาคุมกองทัพ แผนการที่เขาวางไว้ทั้งหมด
จึงต้องพังอย่างไม่เป็นท่า วันหนึ่งหลี่เว่ยคังสบโอกาสเหมาะในการเล่นเกม
ผิงจวินอ่อง กองทัพทั้งสองฝ่ายพักการศึกชั่วคราว เขาจึงทำพิธีขวนท่านอ่อง
ไปล่าสัตว์ อาจเพราะดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือเป็นสถานที่ที่เงียบเหงา
น่าเบื่อ ท่านอ่องจึงตกปากรับคำอย่างง่ายดาย..."

ผู้ฟังทุกคนต่างตั้งใจฟังเสียวเสียวเล่านิทาน ทว่าจิตใจของนางกลับ
จดจ่อไปยังบุรุษแปลกหน้าผู้นั้น

เล่ามาถึงตรงนี้ สายตาของนางก็เหลือบไปสบเข้ากับสายตาของบุรุษ
ผู้นั้นพอดี นางคล้ายเห็นแววยิ้มเยาะผุดขึ้นในดวงตาของเขา ในขณะที่นาง
นึกแปลกใจคิดจะมองให้ชัดๆ นั้นเอง เขาก็เบนสายตาไปทางอื่นราวกับ
ว่าเมื่อครุ่นนางตาฝาดไปเอง

"บ่ายวันนั้นหลี่เว่ยคังพาท่านอ่องเข้าป่าล่าสัตว์ อากาศค่อนข้างร้อน
อบอ้าว ต้นหญ้าเฉาเหลือง ในป่าเงียบสงบอย่างยิ่ง ตลอดทางได้ยินแต่
เสียงเกือกม้าย้ำลงบนหญ้าแห้งดังสวบสาบ หลี่เว่ยคังผู้นี้ไม่รู้เพราะเหตุใด

ตะเบ็งเสียงขึ้นมาว่า "ท่านอ๋อง ผู้น้อยได้ยินมาว่าแถบนี้มีหมูป่าอยู่มาก วันนี้คงต้องให้ท่านอ๋องแสดงฝีมือแล้ว..." เสียวเสียวเปลี่ยนน้ำเสียงไปตามบทบาทของตัวละคร เรียกได้ว่าทั้งเล่าทั้งแสดง "ความจริงแถบนั้นหาใช่บริเวณที่หมูป่ามาปรากฏตัว หากแต่เป็นบริเวณที่มีเสือร้ายมาปรากฏตัวให้เห็นอยู่บ่อยๆ ต่างหาก คนท้องถิ่นไม่เคยมีใครกล้ามาล่าสัตว์ในแถบนี้..."

เล่าถึงตอนนี้ก็มีเสียงสุดลมหายใจของผู้ฟังดังขึ้นมาโดยพร้อมเพรียงกัน

"ข้าว่าแล้ว เจ้าหลี่เว่ยคังผู้นี้ต้องไม่ใช่คนดี" บุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่งในกลุ่มผู้ฟังโผล่ขึ้นมาด้วยความปากไว

"เจ้าเจียบเถอะ เหล่าจู่! พวกเราจะฟังอาจารย์เสียวเล่าต่อ" เพื่อนที่นั่งข้างๆ ผลักอกชายผู้นั้นเบาๆ

เสียวเสียวสังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟังด้วยความพึงพอใจ สายตามองเลยไปยังบุรุษด้านหลังผู้นั้นอีก ใบหน้าของเขาไม่แสดงความรู้สึกใดให้เห็น นางมุ่นคิ้วเล็กน้อย ตั้งอกตั้งใจเล่านิทานต่อไปด้วยอยากจะดูว่าเขาจะเผยทำทีอะไรออกมาอีกหรือไม่

"แล้วก็เป็นดังคาด ไม่นานก็มีเสียงคำรามแปลกประหลาดดังขึ้นเป็นระยะๆ เสียงคำรามหุ้มต่ำฟังดูน่าหวาดผวา เสียงนั้นดังโกล้งเข้ามาทุกทีจนในที่สุดก็ดังสนั่นสะท้านแผ่นดิน ทันใดนั่นเอง เหล่าทหารติดตามลั่นวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ปากก็ร้องตะโกนว่า 'มีเสือ! ข้างหน้ามีเสือกินคน!' ผิงจวินอ๋องหันกลับมาดูก็เห็นทหารพากันวิ่งแตกตื่น บ้างหาที่ซุกซ่อนตัว ส่วนหลี่เว่ยคังหายหัวไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ผิงจวินอ๋องจึงได้คิด...แยละ หลงกลเสียแล้ว ทันใดนั่นเอง เสือตัวหนึ่งก็กระโจนออกมาจากดงไม้ เป็นเสือตัวใหญ่มาก

ขนาดที่ว่าถ้ายืนสองขาจะสูงเท่ากับบุรุษสองคนยืนต่อตัวกันเลยทีเดียว มัน
จ้องหน้าเขาพลางส่งเสียงขู่คำราม"

"อา..." ผู้พี่ร้องอุทานด้วยความตื่นเต้น พวกมันกลั่นลมหายใจโดยไม่รู้ตัว

เสียวเสียวเริ่มน้ำลายแตกฟองเร่งบรรยายว่าเสือดวนั้นน่ากลัวเพียงไร
สถานการณ์ในเวลานั้นคับขันเพียงไหน สุดท้ายจึงจ้องผู้เป็นเสือดวง
กลับขาตีมาเกิดและเกือบจะถูกเสือดวงร่างกเข้าไปในท้องผู้พี่แยกวิญญาณ
ออกจากร่างและเอาตัวรอดจากมหันตภัยในครั้งนี้ได้อย่างไร ในระหว่างที่
นางกำลังเล่าอย่างออกรสออกชาติอยู่นั้นเอง พลันต้องหยุดชะงักเมื่อสายตา
เหลือบไปเห็นสีหน้าของบุรุษผู้นั้น

เสียวเสียวกล้าสบานว่านางเห็นคนผู้นั้นส่งเสียงฮืออย่างเย็นชาออกมา
ทั้งส่งสายตาถูกเหยียดหยามมาที่นาง จากนั้นก็ลุกขึ้นจากโต๊ะ ก่อนจะจาก
ไปยังไม่วายปรายตามองมาคล้ายเป็นการตักเตือน ทำเอานางรู้สึกว่าคุณที่
กำลังจะถูกเสือดวงกินหาใช่จึงจ้ององ หากแต่เป็นนางเสียวเสียวขึ้นมาทันที

"เหตุใดจึงไม่เล่าต่อไป"

"นั่นสิ ต่อจากนั้นเล่า"

"ท่าน้องแยกวิญญาณออกจากร่างกลายเป็นเสือดวง แล้วอย่างไรต่อ
ล่ะ"

เสียวเสียวถูกผู้พี่เร่งเร้า แต่ในใจของนางกลับเกิดอารมณ์พรั่งพล่าน
คิดอยากจะได้ตามคนผู้นั้นไป ถามให้รู้เรื่องราวเสียงฮือของเขาหมายความว่า
อย่างไร เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการถูกเหยียดหยามจากคนแปลกหน้าซึ่ง
น้อยครั้งจะได้พบพาน ทำให้นางรู้สึกหงุดหงิดใจขึ้นมาไม่น้อย